

смисъл действията на Димитър Стоев /Агликин/ от Стара Загора са целенасочени.¹⁰ Нека не забравяме - в основата на историческото градиво, върху което почитват изследователските стремежи на митрополит Методий, е преди всичко поименният списък на четата, запазен от свещеник Иван поп Стоянов от с. Хаса /Крън/.¹¹ Всред 119-те имена на четниците личат и имената на двамата Димитровци.¹² Оттук нататък следват мистификациите на Димитър Агликин. В прошението си до министъра на финансите той пише, че в списъка неговото име отговаря на Димитър Захрали от с. Черен нос /Карабурун/, Старозагорско.¹³ Този опит да се представи за знаменосец на четата, предизвиква мъчителна преписка за установяване на самоличността му. Отправни точки са: сведението на Мехмед Наимов от с. Нова махала, Казанлъшко, който удостоверява, че е арестувал въпросното лице на 16 юли 1868 г., и пощенската картичка на Христо Милев, с която съобщава, че пловдивският аптекар Ст. Димитров познава същото лице от Букурещ, където е посещавано от Хаджи Димитър.¹⁴

На тези "неоспорими" факти се противопоставя кметът на Стара Загора.¹⁵ Отказът му да издаде нужния документ, довежда до преписка с Русенското окръжно управление. Старозагорският митрополит моли - след като въстаникът Димитър Стоев /Стойчев/ бъде разпознат по приложената снимка от войводата Панайот Хитов, с когото е бил в Сливенския балкан през 1867 г., и от Христо Македонски - да му се издаде нужното свидетелство.¹⁶ Следва бърз отговор, в който се казва, че дядо Панайот настоява Димитър Стоев лично да се яви пред него, тъй като счита, че знаменосецът на Хаджидимитровата чета е убит.¹⁷

Преписката секва. Дали не заради това не намираме в документите имената на войводите Панайот Хитов и Филип Тотю сред присъствувалите на Бузлуджанските чествувания през 1898 г.? Подобно твърдение може да се оспорва. Ако се обърнем към рутинната страна на въпроса, която най-добре обслужва историографията, ще открием, че във фондовете на Националния парк-музей "Шипка-Бузлуджа" в Казанлък съществува снимка, макар и не много ясна, която се свързва с тези събития.¹⁸ Обикновеното любопитство веднага може да бъде задоволено, ако се приеме, че седналият до митрополит Методий Кусев е Панайот Хитов. Поредицата от съобщения във вестник "Юнак", които оценяваме като летопис на юбилейните тържества, също привнася към темата, като свързва името на "стария войвода" с процесията, която съпровожда тленните останки на четниците на 18 и 19 юли 1898 г. отново до Бузлуджа.¹⁹

Ако само за миг се усъмним в пълната точност на насочващите документи, то не може да има догадки за отсъствието на третата личност. Съдът на историята отдавна произнася своята неумолима присъда над Димитър Стойчев Агликин. Всеки, който се докосне до тези документи, остава впечатлен от подреждането на нещата, свързани с последните часове на четата. Не е обърнато достатъчно внимание на твърдението на старите автори върху спора между Хаджи Димитър и Димитър Захралията за мястото на лагеруване и посоката на движението.²⁰ Тези противоречия пораждаат и трето мнение, в което се преплитат имената на Стефан Дянков